

ARAMIZDA

Sayın Üyemiz,

Geçtiğimiz günlerin en önemli olaylarından biri ortak pazar konusunda yapılan tartışmalardı. Odamızın da katıldığı DTCF salonundaki toplantıda konuşmacılar konuyu çok yönlü olarak incelemişlerdi. Odamız ortak pazara memleketin ana sorunu olarak bakmakta, dolayısıyla kısaca bazı gerçekleri sizlere sunmak istemektedir.

Ortak pazar, gerçek adıyla Avrupalı kapitalistler pazarı milli ekonomileri birleştirerek borçları ve üretimleri tek paydada toplamaya, bunun yanında da politik bütünleşmeyi sağlamak amacına yönelmiştir. Ekonomik ve politik benzerliği çok fazla olan altı'nın birleşmesiyle ortaya çıkacak kapitalizm çarkının yağlanması işine de Türkiye talip olmuştur.

Şu anda kimse Türk Sanayiinin uzun vadede de olsa Avrupaya rekabet olanağına kavuşacağına inanmamaktadır. Çünkü yurt içi makine üretiminde plan hedefi artış % 22 iken gerçekleşen % 10 olmaktadır. Makine talebinin 2/3 ü ithalatla karşılanmaktadır. Yerli elektrik makine cihaz ve aletleri yabancı mamullere nazaran % 60-120 daha pahalıya malolmaktadır. Sanayiinin itici gücü elektrik enerjisi, kapitalist pazar ülkelerinden Batı Almanya'da adam başına 3177 kwh, Hollandada 2385 kwh, Fransada 2237 kwh Türkiye de ise 188 kwh düşmektedir. Üstelik üretim yatırımları rantabl olmadığından enerji Türkiyede pahalıya malolmaktadır. Ancak bütün bunların geçiş döneminde düzeltileceği ve mükemmelleşeceği söylenebilir. Nitekim iktidar çevreleri de 22 yıl içinde gelişmeyecek sanayi varsın ortadan kalksın diyor. Sanayiinin gelişmemesi için ne lazımsa yapan iktidar bu demagojik sözü maske olarak kullanmaktadır.

Rekabete dayanacak sanayi her şeyden önce kaliteli eleman, bilgi üretimi, kalite kontrolü ve ham madde ister. Halbuki iktidar 1969 sonu itibariyle % 60 ı vasıflı olan 352.000 işçiyi dış ülkeye göndermiştir. 1970 itibariyle Türk sanayiinin istediği sanatkâr açığı ise 390.000 kişidir.

Öte yandan özel sektör zahmetsiz kârlı yatırımlar peşinde olduğundan bilgi üretimi için ayırdığı bir fonu yoktur. Bunun yerine yabancı patent, yabancı teknik eleman ve yetişmiş elemanı devlet sektöründen kaçırma yoluyla çatışmaktadır. Bilginin her zaman dışardan satın alınması hem çok pahalı olmakta hem de ekonomik bağımlılığı devam ettirmektedir. Bilgi üretiminin yapılacağı tek yer olan devlet sektöründen ise, tamamen kasıtlı hazırlanmış personel kanunuyla kaliteli teknik beyinlerin kaçırılması tezgâhlanmış bulunmaktadır.

Yine sanayiinin gerektirdiği ithalat, lüks maddelerin ithalatı yüzünden gerekli döviz bulamamaktadır.

22 yıl içinde gelişmeyecek sanayi ortadan kalksın diyen zihniyet memleketimizin kalkınması konusunda samimi olsaydı en azından yukardaki konulara ciddiyetle eğilir ve ortak pazar anlaşmasına imza koymadan bir gün önce çıkardığı gümrük tarifesinde iplice takılmış inciye % 151'lik oran koyarken herhalde Termik Santral Cihazlarına % 90, matkap uçlarına, frezelere % 75, dişli kapaklara % 90 lık bir oran koymazdı.

Görülüyor ki bu tutumla, planla, programla, falan yahut filanla sanayimizin uzun yıllar sonra bile gelişmesinde ümit yoktur. Geri bırakılmış ülke olarak köklü düzen değişikliğine ve sanayi devrimine gidilmesi gerekmektedir. Yoksa 22 değil 122 yıl sonra yine sanayimizin cılız, kalitesiz kapkaççı tablosu gözlerimizin önünde olacaktır.

Yıllardır doğruyla batı arasındaki ekonomik bütünleşmeyi sağlayamamış Türkiye'ye bakınca insan ister istemez Keban'daki enerjinin İstanbul'a nakledilişine benzer tarzda. Avrupalı kapitalistlerin Anadolu'da işleteceği doğal zenginlikler de acaba «Paris'e, Brüksel'e, Bonn'a mı taşınacaktır?» diye düşünmekten kendini alamamaktadır.

Saygılarımızla
YÖNETİM KURULU